

Jin Jing Fu

Mistrz tradycji południowego Shaolinu

Fot. 1. Mistrz Jin Jing Fu (fot. autor)

Ukazując sylwetkę mistrza kung-fu, nie sposób tego uczynić bez ukazania jego osoby w szerokiej perspektywie historycznej, w powiązaniu z kolejnymi generacjami poprzedzających go mistrzów sztuk walki, których jest sukcesorem. Widocznym staje się wówczas, jak wiele osób przyczyniło się do powstania i przekazania do obecnych czasów danego stylu kung-fu, który im starszy i dłużej rozwijany, tym stawał się pełniejszy.

Fot. 2.

Fot. 3.

Fot. 2–3. Mistrz Jin Jing Fu praktykujący w Fuzhou pierwszą formę stylu Xiang Dian Arhat/Luohan Quan, tj. *San Zhan* (fot. S. Pawłowski)

Mistrz Jin Jing Fu (1931–2002) urodził się w Fuzhou, w rodzinie związanej ze sztukami walki od kilku pokoleń. Był członkiem Miejskiego Stowarzyszenia Sztuk Walki w Fuzhou, przewodniczącym Miejskiego Centrum Wushu, posiadaczem drugiej narodowej klasy sędziowskiej w wushu, prezydentem Instytutu Badawczego stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan), trenerem Chińskiego Zrzeszenia Wushu w Fuzhou (China Fuzhou Wushu Association) oraz Stowarzyszenia stylu Ming He Quan w Fuzhou.

Fot. 4.

Fot. 5.

Fot. 4. Mistrz Jin Jing Fu praktykujący w Fuzhou Nan Shaolin Luohan/Arhat Quan

Fot. 5. Mistrz Jin Jing Fu z autorem artykułu po treningu w Fuzhou

(zdjęcia ze zbioru autora)

Jego fascynacja sztukami walki rozpoczęła się w okresie dzieciństwa. Jako kilkuletni chłopiec rozpoczął naukę południowoshaolińskiego kung-fu u swego dziadka Jin Han Ru, posiadającego renomowany tytuł *jīn shī* w dziedzinie sztuk walki, uzyskiwany w drodze wysokich cesarskich egzaminów. Swoje umiejętności doskonalił później pod okiem ojca Jin Nen Xian, by w 1965 roku rozpocząć naukę stylu Xiang Dian Luohan Quan pod kierunkiem mistrza Fang Li Gui oraz stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan) u mistrzów Yan Shen Fan i Li Yin Jian. W 1985 roku rozpoczął naukę stylów wewnętrznych tj. taijiquan i baguazhang pod kierunkiem Lin Shui.

Fot. 6.

Fot. 7.

Fot. 8.

Fot. 6–8. Mistrz Jin Jing Fu praktykujący w Fuzhou styl Krzykliwego Żurawia

(fot. S. Pawłowski)

Jako uznany ekspert dwóch stylów południowochińskiego kung-fu dopomógł w stworzeniu organizacji zrzeszającej bokserów stylu Krzykliwego Żurawia, zbadał i spisał krótką historię stylu Xiang Dian Luohan Quan, przyczynił się do powstania dokumentalnego filmu o stylach kung-fu z prowincji Fujian pt. „Min Hai Xiong Gang”, tzn. w wolnym tłumaczeniu „Bohaterowie wybrzeża Fujian”, prezentując w nim osobiście formy stylu Krzykliwego Żurawia, Xiang Dian Luohan Quan oraz formę samoobrony za pomocą długiej tytoniowej fajki wodnej (chang yang).

Uczestnicząc w zawodach wushu zajął pierwsze miejsce w konkurencji tradycyjnego miecza taijiquan, w 1989 roku zajął pierwsze miejsce tzw. *shi hua bei*, a także dwa drugie miejsca w innych konkurencjach w zorganizowanym na Tajwanie Międzynarodowym Turnieju Wushu. W 1990 roku pełnił funkcję sędziego na Międzynarodowym Turnieju Wushu w Fuzhou. W następnym roku zdobył na Festiwalu Shaolin Wushu w Zhengzhou nagrodę za unikalne, wspaniałe, wręcz perfekcyjne, zaprezentowanie sztuki walki (tzw. „Excellent Performance Prize”). W 1993 roku mistrz Jin Jing Fu zdobył kolejną nagrodę w zorganizowanym w Quanzhou Festiwalu Południowego Shaolinu.

W 1991 roku jako członek zaproszonej grupy mistrzów wushu nauczał stylu Krzykliwego Żurawia w Japonii.

Fot. 9.

Fot. 10.

Fot. 11.

Fot. 9. Mistrz Jin Jing Fu nauczający w 1991 roku stylu Krzykliwego Żurawia w Japonii

Fot. 10–11. Zdjęcia mistrza Jin Jing Fu w trakcie jego pobytu w Japonii w 1991 roku
(zdjęcia ze zbioru autora otrzymane od mistrza Jin Jing Fu)

Fot. 12.

Fot. 13.

Fot. 14.

Fot. 12–14. Mistrz Jin Jing Fu wykonujący w Fuzhou formę *Ba Bu* tzn. „Osiem Kroków/Postaw” stylu Xiang Dian Arhat/Luohan Quan (fot. S. Pawłowski)

Najbardziej znanymi jego uczniami są: jego syn Jin Jie (ur.1951; fot. 16–18), Wang Li Zhong (ur. 1941), Zhuang Sheng Hai (ur. 1946), Zheng De Ming (ur. 1967) oraz Anglik Simon Lailey (Ximeng; fot. 15), uczeń Morio Higaonny, członek Goju Ryu Tomari Te – w latach 90-tych XX wieku przez trzy lata zamieszkiwał on w Fuzhou, ucząc się od mistrza Jin Jing Fu stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan). Obecnie naucza w Anglii karate Goju Ryu oraz Ming He Quan.

Fot. 15.

Fot. 16.

Fot. 15. Simon Lailey (Ximeng) oraz autor opracowania (po prawej) w Fuzhou w 1993 r.

Fot. 16. Jin Jie oraz autor opracowania w Fuzhou po treningu Chen Taijiqian – uczył on autora artykułu formy taijiqian z wachlarzem oraz formy Xin Jia Yi Lu stylu Chen Taijiqian

(zdjęcia ze zbioru autora)

Fot. 17.

Fot. 18.

Fot. 17–18. Jin Jie – syn mistrza Jin Jing Fu, prezentujący w Fuzhou formę stylu Chen Taijiqian (fot. autor)

Prywatnie Jin Jing Fu był osobą niezwykle serdeczną i komunikatywną, lecz jednocześnie bardzo wymagającą jako nauczyciel kung-fu. Wskutek wieloletniej praktyki bloków i uderzeń na kamiennym słupie, na jego przedramionach powstały widoczne zgrubienia podobne do tych, jakie uzyskują na powierzchniach uderzeniowych praktycy „żelaznej pięści”. Przy wykonywaniu tych ćwiczeń stosował on odpowiednie ziołowe lekarstwa do wcierania w hartowaną powierzchnię ciała, które wytwarzał osobiście.

Fot. 19. Uroczysty obiad w Fuzhou z okazji rozpoczęcia seminarium wushu

Siedzą od prawej:

- mistrz Jin Jing Fu (style Xiang Dian Arhat/Luohan Quan oraz Ming He Quan),
- mistrzyni Wang Lin (styl Bagua Zhang),
- autor artykułu,
- Li Yi Duan – sekretarz generalny Chińskiego Stowarzyszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou,
- Tadeusz Mallek (Gdyńska Szkoła Shaolin Kung Fu – uczył się w Fuzhou od mistrza Li Zhai Minga stylu Tygrysa),
- członek Chińskiego Stowarzyszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou,
- mistrz Li Zhai Ming (styl Tygrysa – Hu Quan).

Fot. 20.

Fot. 21.

Fot. 20. Mistrz Jin Jing Fu (po prawej) oraz sekretarz generalny Stowarzyszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou – Li Yi Duan (po lewej); zdjęcie ze zbioru autora

Fot. 21. Mistrz Jin Jing Fu zapalający kadzidło w buddyjskiej świątyni w Fuzhou (fot. S. Pawłowski)

Fot. 22. Trzej mistrzowie południowochińskich sztuk walki z miasta Fuzhou
(fot. S. Pawłowski)

Od lewej: Li Zhai Ming – mistrz stylu Tygrysa, Ji Zhuo Di (Ji Swo Di) – mistrz stylu Lwa oraz Jin Jing Fu – mistrz stylów Xiang Dian Luohan/Arhat Quan oraz Ming He Quan

Fot. 23. Mistrz Jin Jing Fu w szkole stylu Tygrysa mistrza Li Zhai Minga
(zdjęcie ze zbioru autora otrzymane od mistrza Jin Jing Fu)

Siedzą od prawej: mistrz Li Zhai Ming, mistrz Jin Jing Fu oraz trener szkoły stylu Tygrysa – uczeń mistrza Li Zhai Minga. Za nimi stoją uczniowie szkoły.

Fot. 24. Zdjęcie mistrzów oraz członków zarządu Stowarzyszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou (fot. ze zbioru autora)

Na zdjęciu są:

- trzeci od lewej mistrz Lin Qing Duan (Nan Shaolin Luohan/Arhat Men),
 - czwarty od lewej mistrz Jin Jing Fu (Xiang Dian Luohan/Arhat Quan, Ming He Quan),
 - szósty od lewej Li Yi Duan (sekretarz generalny Stowarzyszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou),
 - ósmy od lewej Cai Chu-Xian (Tzai Tzu-Shien) mistrz stylu Psa – Di Shu Quan.
- W latach 90-tych XX wieku: przewodniczący Zrzeszenia Sztuk Walki w Fuzhou oraz prezydent i główny instruktor Centrum Sztuk Walki w Fuzhou.

Fot. 25. Grupowe zdjęcie w Fuzhou

Od lewej stoją: Tadeusz Mallek, Li Zhai Ming, Li Yi Duan, Jin Jing Fu, S. Pawłowski oraz członek Stowarzyszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou.

Fot. 26. Grupowe zdjęcie w Fuzhou po jednym z treningów kung-fu

Stoją od lewej: mistrz Li Zhai Ming (styl Tygrysa), Jin Jie (syn mistrza Jin Jing Fu – styl Chen Taijiquan), członek zarządu Stowarzyszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou, mistrz Jin Jing Fu, mistrz Lin Qing Duan. Przed nimi uczennica stylu Chen Taijiquan z Indii oraz autor artykułu.

Fot. 27. Zdjęcie grupowe w Fuzhou

Stoją od lewej: Tadeusz Mallek, Wang Lin (Bagua Zhang), Jin Jie (Chen Taijiquan), Ji Zhuo Di (Sy Quan – styl Lwa), Jin Jing Fu (Xiang Dian Arhat Men oraz Ming He Quan), Li Zhai Ming (styl Tygrysa – Hu Quan) oraz autor artykułu (zdjęcie ze zbioru autora)

Na terenie południowych Chin praktykowanych jest obecnie osiem głównych odmian stylu Pięści Mnicha (Luohan Quan), spośród których sześć powstało na terenie prowincji Fujian. Są to:

1. Yongfu Luohan Quan (永福罗汉拳)
2. Zhangzhou Luohan Quan (漳州罗汉拳)
3. Dan Bian Luohan Quan (单鞭罗汉拳)
4. Xiang Dian Luohan Quan (香店罗汉拳)
5. Quanzhou Luohan Quan (泉州罗汉拳)
6. Nan Shaolin Luohan Men (南少林罗汉门)

Skrótowy schemat przekazu sześciu południowochińskich stylów Luohan Quan powstałych na obszarze prowincji Fujian

*/U dwóch wymienionych na schemacie mistrzów, tj. **Jin Jing Fu** oraz **Lin Qing Duana** autor opracowania miał zaszczyt się uczyć/*

Xiang Dian Quan	Nan Shaolin Luohan Men	Yongfu Luohan Quan
mnich Zhi Yuan (twórca stylu) ↓ Li Jin Dong ↓ Fan Li Gui ↓ Jin Jing Fu	mnich Kong Yin (Gong Yin) mnich Fuei Chin Zhen (południowy klasztor Shaolin) ↓ Yin Yi San ↓ Wang Yi Ji ↓ Chen Sou Lu (zm. 1991) ↓ Lin Qing Duan	mnich Bao Kong (okręg Yongtai, okolica klifu Fang Guang) ↓ Xie Bao Kuen (Xie Bao Kuang) ↓ Chen Dong Guan ↓ Liang Shou Zhong
Hui Ming ↓ Fa Min ↓ Pan Yi Ba (Pan Yu Ba) ↓ Lin Ceng Hui	mnisi świątyni Kaiyuan ↓ Hou Junhuan ↓ Zhuang Zishen	Zhang Zhong Dong (twórca stylu) ↓ Fang Li Gui ↓ Chen Wu Mei (1896–1989) ↓ Fang Li Zeng (1922–1991)

Styl Xiang Dian Luohan/Arhat Quan

Styl Xiang Dian Luohan/Arhat Quan tworzą układy formalne (tzw. formy walki – chiń. *taolu*) wykonywane zarówno bez broni, jak i z wykorzystaniem rozmaitego tradycyjnego chińskiego oręża. Wykonuje się je więc również z użyciem kija (zarówno solowo, jak i z partnerem pełniącym rolę potencjalnego przeciwnika, tzw. forma podwójna), z „tygrysimi” widłami, szablą, halabardą, włócznią, motyką, fajką wodną, drewnianą ławeczką oraz parasolką. Forma *Ba Bu* posiada zarówno wersję wykonywaną solowo, jak i praktykowaną przez dwie osoby równocześnie, w której jedna pełni rolę napastnika.

Fot. 28. Autor opracowania praktykujący ostatnią formę stylu Xiang Dian Luohan/Arhat Quan, tj. *Shaolin Quan*

Krótkie biografie dwóch mistrzów stylu Xiang Dian Quan

Fan Li Gui (Fang Li Gui) pochodził z Fuzhou (ur. maj 1902 r. – zm. listopad 1980 r.). Od dzieciństwa pracował w magazynie restauracji „Xiang Dian” i tam nauczył się od mistrza Li Jin Donga stylu Xiang Dian Luohan Quan, znanego także pod nazwą „Nan Bei Shaolin Luohan Quan” (tj. Południowo-Północny Styl Walki Mnichów Klasztoru Shaolin). Jego najbardziej znanymi uczniami są **Jin Jing Fu**, Xu Xin Bo (Xi Xin Buo), Wang Zhu Guo oraz Ye Min Gu.

He Guo Hua, nazywany także **Fei Leishi**, urodzony w Fuqing, w prowincji Fujian (ur. marzec 1902 r. – zm. październik 1979 r.). Jako młodzieniec uczył się stylu Xiang Dian Luohan Quan w restauracji „Xiang Dian” (tzn. „restauracja-sklep z kadzidłami”) od mnicha Zhi Yuana. Po powrocie do Fuzhou udał się do mistrzów Jin Lun Si i Pei Guan Si w celu nauki stylów Konfucjańskiego, Koguta, Ryby i Psa. Od 1912 do 1949 roku był trenerem wushu i „ochroniarzem” w Dziewiętnastej Armii stacjonującej w Nanping (Nanjing). Po powstaniu Chińskiej Republiki Ludowej pracował w Departamencie Traumatologii przekazując wiedzę z zakresu wushu swoim uczniom, z których najbardziej znanymi byli: Chen Jian Zhong, Lin Bin Wen, Tu Ji Qing, Lu Rong i Zhen Jian Min.

Linki do portalu YouTube przedstawiające mistrza Jin Jing Fu

[Incense Shop Luohan, 18 steps form - YouTube](#) (w nazwie linku występuje błąd, gdyż prezentowana forma nosi nazwę *Ba Bu*, tzn. „Osiem Kroków”)

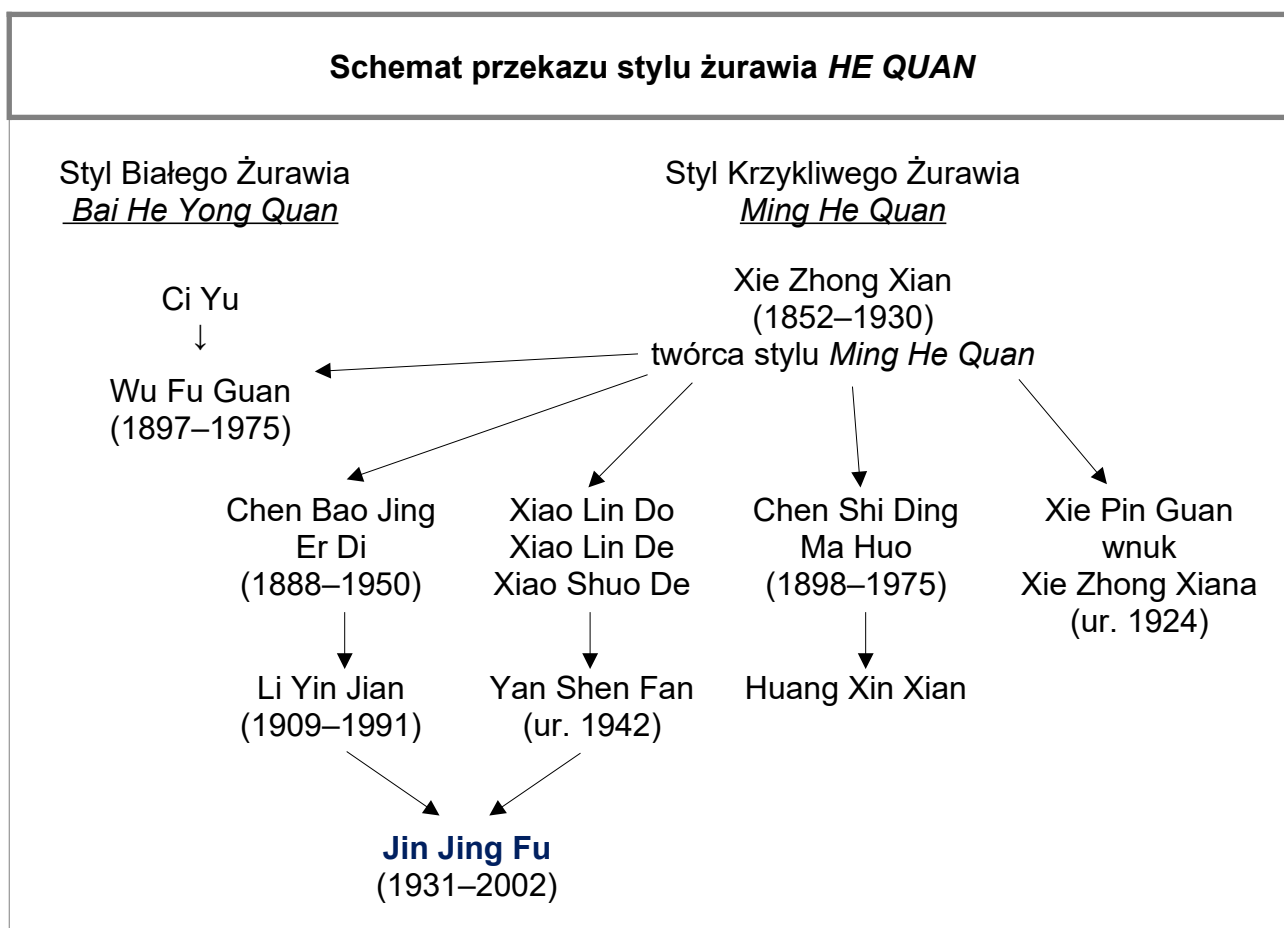
[Happoren \[Babulian\] – YouTube](#)

fragment formy stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan)

Mistrz Jin Jing Fu był ekspertem dwóch południowochińskich stylów kung-fu, tj. Xiang Dian Luohan Quan oraz stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan).

Sukcesję przekazu stylu Ming He Quan przedstawia poniższy schemat.

Skrótowny schemat przekazu stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan)

Zarys historii stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan)

Zgodnie z ustnymi przekazami, na górze Gaogai znajdującej się obecnie w dzielnicy Cangshan w obrębie miasta Fuzhou, przed wiekami zamieszkiwał pasterz Xu Deng, który był znawcą oraz praktykiem alchemii. Dzięki temu dożył ponoć bardzo sędziwego wieku, czyli, jak mawiali ówcześni Chińczycy, „osiągnął nieśmiertelność”. W celu upamiętnienia jego postaci w roku 866, za panowania dynastii Tang (618–907), miejscowa ludność

wzniosła tam niewielką świątynię, która przyjęła nazwę Gaogai, od góry, na której stoku została usytuowana. W czasie jej istnienia, aż do jej spalenia za panowania dynastii Ming (1368–1644) zamieszkiwało w niej ponad stu mnichów. W czasach panowania dynastii Qing (1644–1911) została ona przebudowana, otrzymując nową nazwę, tj. Miaofeng, a jej kompleksowa odbudowana miała miejsce dopiero w roku 1980. Warto zauważyć, że pod koniec XX wieku jej przeorem był mnich Shi Jiping, uczeń słynnego mnicha Hai Denga – mistrza sztuk walki oraz *qigongu*.

W pobliżu świątyni Miaofeng wznosiła się niewielka świątynia nazywana świątynią Białego Żurawia. Zamieszkujący w niej mnisi praktykowali w niej sztuki walki od początków czasu panowania dynastii Ming. Gdy południowy klasztor Shaolin został zburzony, jeden z jego mnichów o pseudonimie „Stalowa Pięta” ukrył się w świątyni Białego Żurawia, w której nauczał sztuki walki z południowego klasztoru Shaolin zamieszkujących w niej mnichów. Po upływie kilku pokoleń mnich Lin Shi Xian (Qing Ding) połączył techniki sztuki walki przekazane przez shaolińskiego mnicha „Stalowa Pięta” z technikami walki stworzonymi w świątyni Białego Żurawia, tj. Bai He Yongchun (tzn. styl Białego Żurawia z okręgu Yongchun¹), tworząc nowy, spójny i praktyczny styl walki. Nauczył go Pan Yu Ba – młodego mieszkańca miasta Fuzhou (urodzonego we wsi położonej na południe od tego miasta), który od dzieciństwa wykazywał zainteresowanie sztukami walki. Pan Yu Ba dodał własne, nowe autorskie elementy do stylu praktykowanego przez swojego nauczyciela Lin Shi Xiana i mnichów w świątyni Białego Żurawia. Jemu to właśnie przypisuje się stworzenie formy walki „28 Kroków” (Er Shi Ba Bu). Miał on w Fuzhou wielu uczniów. Gdy spotkał we wsi Changle Xie Zhong Xiang (1852–1930), uczył go przez kilka lat. Xie Zhong Xiang (znany również jako Rusi, Yu Yure, Ru Ruge, Ryu Ryuko) z zawodu był szewcem. W roku 1883 założył Centrum Nauczania Sztuk Walki Prowincji Fujian, propagując w nim metodę walki wzbogaconą o wprowadzone przez siebie zmiany, nazywając ją Ming He Quan, tzn. stylem Boksu Śpiewającego/Krzykliwego Żurawia.

Charakterystycznymi cechami praktykowanego przez niego stylu były:

1. dźwięczny wydech w trakcie wykonywanych ruchów wynikający z emisji energii *qi*;
2. wykonywanie technik walki otwartymi dłońmi, „odziedziczonych” po systemie walki z południowego klasztoru Shaolin i praktykowanych później w świątyni Białego Żurawia;
3. uniki i odchylenia;
4. wykorzystanie tzw. „72 shaolińskich sposobów uderzania (*quan*) i przechwytywania ciosów (*qinna*)”.

Za życia Xie Zhong Xiang był osobą szeroko znaną w prowincji Fujian. Uważa się, że był nauczycielem kilku pionierów okinawskiego karate, między innymi Kenri Nakaimy i Kanryo Higaonny. Jego najbardziej znanymi uczniami w prowincji Fujian byli: Xiao Lin Do, znany również jako Xiao Lin De lub Xiao Shuo De (1883–1941), Chen Bao Jing (1888–1950), Wu

¹ **Yongchun** (chiń. 永春; pinyin: Yǒngchūn; Min Nan: Éng-chhun; dosł. „Wieczna Wiosna”). Jest to powiat w południowochińskiej prowincji Fujian, położony w górnym biegu rzeki Jin. Wielu Chińczyków zamieszkujących w Azji Południowo-Wschodniej posiada przodków pochodzących właśnie z tego rejonu. W XVII wieku na jego terenie została stworzona sztuka walki o nazwie Bai He Yongchun Quan, tzn. styl Białego Żurawia z okręgu Yongchun. Obszar ten jest uważany za miejsce narodzin ww. sztuki walki oraz systemów kung-fu wywodzących się z niej.
(źródło Wikipedia)

Fu Guan (1897–1976), Chen Shi Ding (1898–1975), Ruan Chuang Shui i Xie Pin Guan (jego wnuk urodzony w 1924 roku).

Ww. Ruan Chuang Shui podążył za mistrzem Xie Zhong Xiangiem do Qian Yu – jednej z wiosek w okolicy miasta Fuzhou, lecz tam, ze względu na podeszły wiek mistrza Xie, zaczął się uczyć najpierw od jego ulubionego ucznia, tj. Chen Yi Huo, a po pewnym czasie również od Chen Shi Dinga. Po latach przekazał on swoją wiedzę wielu uczniom, wśród których znalazł się jego syn – Ruan Dong. Ruan Dong jest członkiem Stowarzyszenia Sztuk Walki Prowincji Fujian, Miejskiego Zrzeszenia Sztuk Walki Miasta Fuzhou oraz wiceprezesem Instytutu Stylu Walki Krzykliwego Żurawia oraz Podmiejskiego Stowarzyszenia Sztuk Walki. Uczył się on najpierw stylu Krzykliwego Żurawia od swojego ojca, a z czasem również od mistrza Chen Shi Dinga (1900–1983) oraz panów Huang i Yuan.

Krótką charakterystyka wybranych mistrzów stylu Krzykliwego Żurawia (Ming He Quan) z prowincji Fujian

Xie Zhong Xiang (Xie Chong Xiang, znany również jako **Ryu Ruko** lub **Rusi**) – twórca stylu **Krzykliwego Żurawia** (Ming He Quan) – pochodził z Changle (Chang Lo), w prowincji Fujian (ur. lipiec 1852 r. – zm. luty 1930 r.). Za młodu był uczniem mistrza Pan Yu Ba (ucznia Lin Shi Xiana), ucząc się od niego stylu Białego Żurawia. W 1883 roku utworzył on własne Centrum Sztuk Walki, w którym przyjmował uczniów i nauczał ich wushu. Nauczana przez niego sztuka walki (Quan Fa) znacznie różniła się od stylu Białego Żurawia, posiadała własną charakterystykę, unikalne cechy, przez co uważa się go za osobę reprezentującą pierwszą generację mistrzów, tzw. *shi* stylu Krzykliwego Żurawia. Wiele osób sądzi, że był on nauczycielem Higashionny Kanryo oraz innych podróżników z Okinawy na przełomie dziewiętnastego i dwudziestego wieku. W 1866 roku rozpoczął formalnie nauczać stworzonej przez siebie nowej odmiany stylu Żurawia.

Fot. 29. Mistrz Xie Zhong Xiang (rys. z sieci Web)

Xie Pin Guan, wnuk Xie Zhong Xianga, urodzony w 1924 roku w okręgu Changle, w prowincji Fujian. Podtrzymując rodzinną tradycję rozpoczął naukę stylu Krzykliwego Żurawia u swego dziadka, by w późniejszym czasie przez pięć lat zaawansowanych studiów być uczniem mistrza Xiao Lin De. Jest członkiem Prowincjonalnego Stowarzyszenia Wushu Prowincji Fujian, doradcą Miejskiego Stowarzyszenia Wushu w Fuzhou, przewodniczącym Instytutu Badawczego Boks Krzykliwego Żurawia w Fuzhou. Jako dyrektor techniczny stylu Krzykliwego Żurawia został zaproszony w celu nauczania go w Japonii, na Okinawie przez Stowarzyszenie Goju Ryu Tomari Te.

Chen Shi Ding, zwany także **Ma Huo**, pochodził z Fuzhou (1898–1975). W wieku osiemnastu lat rozpoczął naukę stylu Krzykliwego Żurawia u mistrza Xie Zhong Xianga i uczył się przez pięć lat. Po tym okresie założył własną szkołę i zaczął nauczać. Miał bardzo wielu uczniów, wśród których najlepszym był Huang Xin Xian.

Wu Fu Guan pochodził z Fuzhou (ur. listopad 1897 r. – zm. marzec 1976 r.). Uczył się stylu Białego Żurawia od mistrza Ci Yu, a następnie od 21 roku życia stylu Krzykliwego Żurawia od mistrza Xie Zhong Xianga. Przez rok przebywał na zaproszenie tamtejszej organizacji sztuk walki w Hong Kongu, gdzie nauczał stylu Żurawia. Po powrocie do Fuzhou nauczał tam tego stylu jeszcze przez wiele lat.

Chen Bao Jing, zwany także **Er Di**, pochodził z prowincji Fujian (1888–1950) i był uważany za jedną z wielkich postaci stylu Krzykliwego Żurawia. Uczył się go od mistrza Xie Zhong Xianga oraz pomagał mu w nauczaniu jego uczniów przez dwanaście lat. Później nauczał we własnej szkole przez piętnaście lat. Jego największymi uczniami byli: Yu Zhi Hang, Li Yin Jian, Lin Xin Chou, Lin Wang Chou, Hong Ding Sheng i Zheng Li Shang.

Xiao Lin Do (Xiao Lin De lub Xiao Shuo De) pochodził z Fuzhou (1883–1941). Uważany był za jednego z wielkich mistrzów stylu Krzykliwego Żurawia. Uczył się go od mistrza Xie Zhong Xianga, pomagając mu w nauczaniu jego uczniów przez ponad dwadzieścia lat. Po śmierci swojego nauczyciela samodzielnie kontynuował nauczanie przez ponad trzynaście lat. Jego najbardziej znanymi uczniami byli: Yan Shen Fan, Yu Bao Yan, Xie Pin Guang, Li Yin Jian, Lin Chun Shui, Lin Yi Kai, Chen Huo Di i Hong Yu Kai.

Yan Shen Fan (Yang Sen Fan) urodzony w 1912 roku w Fuzhou. Pełnił funkcje doradcy Miejskiego Stowarzyszenia Wushu w Fuzhou, honorowego przewodniczącego Zrzeszenia Ludzi Ciężkiej Pracy w Dążeniu do Osiągnięcia Perfekcji w Sztuce Walki, doradcy Instytutu Badawczego stylu Krzykliwego Żurawia. Wykazywał zamiłowanie do sztuk walki od wczesnego dzieciństwa, ucząc się stylu Krzykliwego Żurawia do mistrza Xiao Lin Do (Xiao Lin De). Jego najlepszym uczniem był **Jin Jing Fu**.

Li Yin Jian pochodził z Fuzhou (ur. lipiec 1909 roku – zm. maj 1991 r.). Pełnił funkcje doradcy Stowarzyszenia Badawczego stylu Krzykliwego Żurawia oraz przewodniczącego Stowarzyszenia Boksu Wiek Żurawia (He Ling). Uczył się od Chen Bao Jing „Er Di Si” stylu Krzykliwego Żurawia, sztuki walki kijem, widłami (*liu*), bambusową tyczką do noszenia ciężarów na ramieniu tzw. *biandan* oraz wieloma innymi broniami o krótkim i długim zasięgu. Jego najlepszymi uczniami byli: **Jin Jing Fu**, Chen Han Xiong, Chen Shi Yang i Shan Qi Bo.

Opracował

Sławomir Pawłowski

Gdynia, 28.02.2022 r.

Artykuł zamieszczono na stronie internetowej

<http://kungfu.gdyniapozarzadowa.pl/jin-jing-fu/> dnia 5 kwietnia 2022 roku.